

Sygn. akt III UK 192/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski (przewodniczący)

SSN Zbigniew Myszka (sprawozdawca)

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z odwołania Stacji Ratownictwa Medycznego- Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w C.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych
o wydanie pisemnej interpretacji przepisów prawnych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 lipca 2014 r.,
skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 5 czerwca 2013 r.,

oddala skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 czerwca 2013 r. Sąd Apelacyjny III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację wnioskodawcy Stacji Ratownictwa Medycznego - Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 29 stycznia 2013 r. oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 18 czerwca

2012 r., odmawiającej wnioskodawcy dokonania interpretacji przepisów o obowiązku odprowadzania składek na Fundusz Emerytur Pomostowych za pracowników będących w okresie wypowiedzenia umów o pracę bez świadczenia pracy oraz zaliczenia tego okresu do pracy w szczególnych warunkach uprawniającego wymienionych pracowników do przejścia na emeryturę pomostową.

W sprawie tej ustalono, że w dniu 11 czerwca 2012 r. wnioskodawca złożył w trybie art. 10 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (jednolity tekst: Dz. U. z 2010 r., Nr 220, poz. 1447 ze zm., powoływanej dalej jako ustawa o swobodzie działalności gospodarczej) wniosek o wydanie pisemnej interpretacji przepisów dotyczących obowiązku odprowadzania składek na Fundusz Emerytur Pomostowych za pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze oraz wyjaśnienia, czy za pracowników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach o szczególnym charakterze na stanowisku kierowców karet pogotowia, będących w okresie wypowiedzenia umowy o pracę bez świadczenia pracy, należy odprowadzać składki na FEP, a tym samym czy okres nieświadczenia pracy w okresie dokonanego wypowiedzenia zostanie zaliczony im do okresu pracy o szczególnym charakterze, uprawniającego pracownika do przejścia na emeryturę pomostową. Decyzją z dnia 18 czerwca 2012 r. organ rentowy odmówił wydania interpretacji w tej sprawie, argumentując, że wnioskodawca nie ma statusu przedsiębiorcy, a jego wniosek może być załatwiony „w zwykłym trybie administracyjnym”.

W odwołaniu od tej decyzji wnioskodawca utrzymywał, że według ustawy o swobodzie działalności samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej (zwane dalej SP ZOZ-y) prowadzą profesjonalną działalność usługową w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, mającą charakter zorganizowany i ciągły, są wyodrębnionymi organizacyjnie podmiotami posiadającymi osobowość prawną, które koszty swojej działalności pokrywają samodzielnie z posiadanych środków i uzyskiwanych przychodów.

Na podstawie art. 5 i art. 10 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz art. 83 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) Sąd Okręgowy uznał, że wniosek o interpretację może dotyczyć jedynie przepisów

regulujących obowiązki przedsiębiorcy z zakresu danin publicznych oraz składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, ale może go złożyć wyłącznie przedsiębiorca. W ocenie tego Sądu, powołane w odwołaniu od zaskarżonej decyzji orzecznictwo „cywilne” Sądu Najwyższego, z którego wynikało, że działalność prowadzona przez SP ZOZ-y ma cechy zarobkowej działalności gospodarczej, przeto jednostki te są przedsiębiorcami nie jest już aktualne, ponieważ powoływane judykaty zostały wydane w okresie obowiązywania i na podstawie przepisów ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (jednolity tekst: Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 80 ze zm.).

Natomiast art. 2 ust. 1 pkt 4 aktualnie obowiązującej od dnia 1 lipca 2011 r. ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (jednolity tekst: Dz. U. z 2011 r., Nr 12, poz. 654 ze zm., powoływanej dalej jako ustawa o działalności leczniczej) w sposób jasny i niebudzący wątpliwości przesądza o tym, że podmiotem leczniczym niebędącym przedsiębiorcą jest podmiot leczniczy wymieniony w art. 4 ust. 1 pkt 2, tj. samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej. Sąd ten uznał, że nie jest związany dołączoną do akt sprawy decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatury w L. nr RLI 3 1/2012, w której SP ZOZ-y zostały określone mianem przedsiębiorców.

Sąd Apelacyjny podzielił w pełni stanowisko Sądu pierwszej instancji, że wnioskodawca nie jest przedsiębiorcą, przeto nie jest podmiotem uprawnionym do występowania z wnioskiem o interpretację przepisów zgodnie z przepisami ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Obok art. 4 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, definicję przedsiębiorcy zawiera także art. 43¹ k.c., według którego przedsiębiorcą jest prowadząca we własnym imieniu działalność gospodarczą lub zawodową osoba fizyczna, osoba prawna oraz jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną. Każdy przedsiębiorca, niezależnie od jego formy prawnej działa pod firmą (art. 43² k.c.), pod którą prowadzi działalność gospodarczą w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Firmę ujawnia się w rejestrze przedsiębiorców i jest to wymóg spójny z przepisami k.s.h. oraz ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Kluczowe w rozpoznanej sprawie było ustalenie, czy wnioskodawca jest przedsiębiorcą zarówno w świetle ustawy o działalności leczniczej, jak i ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Z art. 4 ust. 4 tej ostatniej ustawy wynika, że podmiot leczniczy jest przedsiębiorcą w rozumieniu przepisów ustawy o swobodzie działalności we wszelkich formach przewidzianych dla wykonywania działalności gospodarczej, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej. Podmioty lecznicze są przedsiębiorcami tylko wtedy, gdy mają status prawny spółek: akcyjnych, z ograniczoną odpowiedzialności, jawnych, partnerskich, komandytowych lub komandytowo-akcyjnych. Wśród takich przedsiębiorców nie wymieniono SP ZOZ-ów.

Działalność lecznicza może być uznana za działalność gospodarczą (art. 2 tej ustawy) tylko wtedy, gdy jest wykonywana przez podmioty lecznicze będące, zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy o działalności leczniczej, przedsiębiorcami w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Przepis art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy o działalności leczniczej wymienia samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej jako „inny podmiot leczniczy niż przedsiębiorca w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej”. Ustawodawca w art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy o działalności leczniczej dokonał „wykładni określenia podmiotu leczniczego”. Za podmiot leczniczy niebędący przedsiębiorcą został uznany samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej wymieniony w art. 4 ust. 1 pkt 2 tej ustawy. Oznacza to, że „w świetle ustawy o działalności leczniczej wnioskodawca Stacja ratownictwa Medycznego w C. - SP ZOZ działający w formie publicznego zakładu opieki zdrowotnej nie jest przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej”. Co więcej, nie może być uznany za przedsiębiorcę także w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej po dniu 1 lipca 2011 r., tj. po zmianie przepisów o Krajowym Rejestrze Sądowym, do których odwołuje się ustawa o swobodzie działalności gospodarczej, ponieważ wymagane jest zarejestrowanie przedsiębiorcy w rejestrze przedsiębiorców. Według art. 14 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, od przedsiębiorca może podjąć działalność gospodarczą w dniu złożenia wniosku o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo po uzyskaniu wpisu do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym. Tymczasem

wnioskodawca nie jest wpisany do rejestru przedsiębiorców. Według art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 168, poz. 1186), KRS składa się z rejestru przedsiębiorców oraz od dnia 1 lipca 2011 r. z rejestru stowarzyszeń innych organizacji społecznych i zawodowych oraz samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej. Podział ten dowodzi, że SP ZOZ nie jest wpisywany do rejestru przedsiębiorców. Z przedłożonego do akt zaświadczenia KRS z dnia 13 kwietnia 2012 r. wynika, że wnioskodawca został wpisany do rejestru stowarzyszeń, innych organizacji społecznych i zawodowych, fundacji i publicznych ZOZ, wymienionego w art. 49 ust. 1 ustawy o KRS, i nie został wpisany do rejestru przedsiębiorców. Według art. 19 ust. 4 ustawy o KRS, jeżeli podmiot podlega obowiązkowi wpisu do rejestru stowarzyszeń, o którym mowa w art. 49 ust. 1 tej ustawy, to nie składa wniosku o wpis do rejestru przedsiębiorców. Z art. 50 tej ustawy (zmienionego z dniem 1 lipca 2011 r. przez art. 57 pkt 6 ustawy o działalności leczniczej), wynika, że jeżeli podmiot wpisany do rejestru stowarzyszeń z art. 49 ust. 1 podejmuje działalność gospodarczą, to podlega obowiązkowi wpisu także do rejestru przedsiębiorców, ale z wyjątkiem samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej. Z analizy tych przepisów wynika, że SP ZOZ nie może być wpisany do rejestru przedsiębiorców, nawet wtedy gdy podejmuje działalność gospodarczą. Zaświadczenie z KRS potwierdza, że wnioskodawca nie został wpisany do rejestru przedsiębiorców, bowiem w myśl art. 49 i 50 ustawy o KRS podejmujące działalność gospodarczą SP ZOZ-y nie podlegają obowiązkowi wpisu do takiego rejestru.

Sąd Apelacyjny wskazał, że wprowadzenie wpisu do KRS „nie konstituuje prowadzenia działalności gospodarczej, to jednak jest dowodem, że dokonanie wpisu do rejestru przedsiębiorców konkretnego podmiotu, oznaczać będzie uznanie tego podmiotu za prowadzącego działalność gospodarczą tak jakby był przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej”. Tymczasem nawet gdy SP ZOZ podejmuje działalność gospodarczą, to nie spełnia warunków do wpisania go do rejestru przedsiębiorców w myśl art. 49 ustawy o KRS. „Wyjątkiem jest sytuacji opisana w art. 67 ustawy o działalności leczniczej, która jednak w sprawie nie wystąpiła”. Wszystko to oznacza, że Stacja Ratownictwa Medycznego - Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w C. nie jest

przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, przeto nie ma podstawy prawnej do występowania o interpretację przepisów, ponieważ nie spełnia warunków do uznania jej za przedsiębiorcę.

Sąd Apelacyjny podzielił stanowiska Sądu Najwyższego zawarte w uchwale z dnia 11 maja 2005 r., III CZP 11/05 (OSNC 2006 r. Nr 3, poz. 48) oraz w wyroku z dnia 26 kwietnia 2002 r., IV CKN 1667/00 (OSNC 2003 r. Nr 5, poz. 65), ale także wskazał, że wymienione judykaty zapadły w innym stanie faktycznym. Aktualnie obowiązujące przepisy uzależniają uznanie osoby prawnej za przedsiębiorcę w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej od wpisu do rejestru przedsiębiorców. Czyli za przedsiębiorcę uznany jest podmiot prowadzący działalność gospodarczą, który został wpisany do rejestru przedsiębiorców. Takiego warunku apelująca nie spełnia.

Sąd Apelacyjny wskazał też, że zgodnie art. 83d ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych ZUS wydaje interpretacje w indywidualnych sprawach, o których mowa w art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, ale przepis ten wszedł w życie z dniem 1 stycznia 2013 r. (dodany przez art. 7 ustawy z dnia 16 listopada 2012 r. o redukcji niektórych obciążeń administracyjnych w gospodarce, Dz. U. 2012 r., poz. 1343), a zatem po wydaniu zaskarżonej decyzji. Zgodnie z zasadą legalizmu stosowania prawa ubezpieczeń społecznych, przepis ten nie mógł mieć zastosowania do rozpoznania wniosku, który wnioskodawca złożył 6 czerwca 2012 r. Wszystko to oznaczało, że w myśl art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej przedsiębiorca może wystąpić o interpretację przepisów, ale wnioskodawca nie ma podstawy prawnej do wystąpienia z wnioskiem o interpretację przepisów, ponieważ nie spełnia warunków do uznania go za przedsiębiorcę.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego: 1/ art. 4 ust. 1 w związku z art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz art. 43³¹ k.c. przez błędną wykładnię i przyjęcie, że nie jest przedsiębiorcą w rozumieniu tych przepisów, argumentując, że SP ZOZ-y prowadzą profesjonalną działalność usługową w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, mającą charakter zorganizowany i ciągły, są wyodrębnionymi organizacyjnie podmiotami posiadającymi osobowość prawną,

pokrywają samodzielnie z posiadanych środków i uzyskanych przychodów koszty swojej działalności i regulują zobowiązania, działają we własnym imieniu i na własny rachunek oraz uczestniczą w obrocie gospodarczym. Okoliczności te przesądzają o przyznaniu im statusu przedsiębiorcy w świetle ustawy o swobodzie działalności gospodarczej i k.c., 2/ art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej przez jego wykładnię polegającą na przyjęciu, że SP ZOZ w jego indywidualnej sprawie nie może złożyć do właściwego organu administracji publicznej lub państwowej jednostki organizacyjnej wniosku o wydanie pisemnej interpretacji z zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej oraz składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne.

Okolicznością uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego polegającego na ustaleniu, czy SP ZOZ jest przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz czy może występować z wnioskiem w trybie art. 10 tej ustawy o wydanie pisemnej interpretacji w jego indywidualnej sprawie. Ponadto wymaga wykładni prawidłowe zastosowanie w sprawie art. 10 oraz art. 4 ust. 1 w związku z art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

W ocenie skarżącego, ustawa o działalności leczniczej nie jest wewnętrznie spójna w kwestii kwalifikacji działalności leczniczej jako działalności gospodarczej. Z jednej strony art. 4 ust. 1 tej ustawy wymienia jednostki, które podejmować mogą działalność leczniczą, stanowiąc, że przedsiębiorcy działający we wszystkich dopuszczalnych dla nich formach prawnych wymienieni są odrębnie od innych jednostek (SP ZOZ-ów, jednostek budżetowych, fundacji, stowarzyszeń, kościołów i związków wyznaniowych), z czego może wynikać, że SP ZOZ-y oraz jednostki budżetowe nie są przedsiębiorcami. Z drugiej strony, świadczenia zdrowotne wykonywane są w pomieszczeniach przedsiębiorstwa (art. 10 ustawy o działalności leczniczej), regulamin organizacyjny podmiotu wykonującego działalność leczniczą określa strukturę organizacyjną przedsiębiorstwa podmiotu (art. 24 ust. 1 pkt 3 tej ustawy). Odwołanie do pojęcia przedsiębiorstwa zawierają też inne przepisy tej ustawy, np. art. 218 stanowiący, że ilekroć w przepisach odrębnych jest mowa o zakładach opieki zdrowotnej rozumie się przez to przedsiębiorstwo podmiotu

lecniczego, który według Sądu Apelacyjnego nie pozwala na uznanie skarżącego za przedsiębiorcę w rozumieniu art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Skarżący podkreślił, że status prawny przedsiębiorcy nie zależy od uzyskania wpisu do rejestru, ale od podjęcia i wykonywania we własnym imieniu działalności gospodarczej lub zarobkowej. Nie można zatem zgodzić się z argumentacją Sądu Apelacyjnego, że wpisanie skarżącego do rejestru stowarzyszeń, innych organizacji społecznych i zawodowych, fundacji oraz publicznych zakładów opieki zdrowotnej przesądza o tym, że nie jest on przedsiębiorcą. W sprawie konieczne jest ustalenie, czy wykonuje on we własnym imieniu działalność gospodarczą wskazaną w art. 2 tej ustawy. Nieuzasadnione jest twierdzenie Sądów obu instancji, że powoływane w odwołaniu orzecznictwo jest nieaktualne, ponieważ zmianie nie uległa definicja przedsiębiorcy zawarta w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej, a dla przedmiotowej sprawy tylko ta definicja jest istotna. Tymczasem nie ulega wątpliwości, że nie zmienił się zakres i sposób prowadzenia działalności przez SP ZOZ-y, skoro realizują one nadal te same funkcje, osiągając równocześnie z tego tytułu przychody. Zyski publicznego zakładu opieki zdrowotnej nie muszą być uzyskiwane bezpośrednio od pacjentów, lecz mogą wynikać ze świadczeń od podmiotów publicznych (NFZ lub innej instytucji finansującej świadczenia zdrowotne) lub polegać na uzyskaniu jak najkorzystniejszych zasad finansowania świadczeń zdrowotnych. SP ZOZ-y uczestniczą także w obrocie gospodarczym, zawierając samodzielnie umowy cywilnoprawne z innymi przedsiębiorcami. Ich działalność podporządkowana jest kryterium racjonalnego gospodarowania i powinna charakteryzować się jak najwyższą wydajnością. Główna funkcja SP ZOZ-ów, którą stanowi ratowanie życia i zdrowia, nie wyklucza uznania ich działalności za działalność gospodarczą. Oznacza to, że działalność SP ZOZ-ów spełnia wszystkie przesłanki uznania jej za działalność gospodarczą w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

W konsekwencji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i jego zmianę przez uwzględnienie apelacji skarżącego, zasądzenie od organu rentowego na rzecz skarżącego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa

procesowego według norm przypisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw wniesionej skargi, które nie są usprawiedliwione. Przepisów ustawy o swobodzie działalności nie można interpretować w oderwaniu od przepisów ustawy o działalności leczniczej, która w art. 2 ust. 1 pkt 4 wymienia i ustawowo określa podmiot leczniczy niebędący przedsiębiorcą, którym jest podmiot leczniczy wymieniony w art. 4 ust. 1 pkt 2 i 3, tj. samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej (pkt 2) oraz jednostki budżetowe, w tym państwowe jednostki budżetowe tworzone i nadzorowane przez Ministra Obrony Narodowej, ministra właściwego do spraw wewnętrznych, Ministra Sprawiedliwości lub Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, posiadające w strukturze organizacyjnej ambulatorium, ambulatorium z izbą chorych lub lekarza, o którym mowa w art. 55 ust. 2a ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027 ze zm.). Wyklucza to zakwalifikowanie podmiotu leczniczego działającego w formie samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej do kategorii przedsiębiorców w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, skoro takim statusem prawnym legitymują się podmioty lecznicze będące przedsiębiorcami w rozumieniu przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, we wszelkich formach przewidzianych dla wykonywania działalności gospodarczej (art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy o działalności leczniczej). Tymczasem samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej zostały inaczej i konkretnie zdefiniowane w art. 2 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 4 ust. 1 pkt 2 tej ustawy) - jako podmioty lecznicze niebędące przedsiębiorcami. Sprzeciwia się to postulowanej w skardze wykładni, jakoby zawarte w podstawach skargi kasacyjnej przepisy ustawy o swobodzie działalności (art. 4 ust. 1) lub art. 43¹ k.c. uzasadniały przypisanie samodzielnym publicznym zakładom opieki zdrowotnej statusu prawnego

przedsiębiorców w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności, z pominięciem wyżej wskazanych wyraźnych „definicyjnych” regulacji ustawy o działalności leczniczej, które wykluczają taką interpretację.

To, że samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej działają w strukturze przedsiębiorstwa podmiotu leczniczego (art. 23 ust. 1 pkt 3 lub art. 218 ust. 2 ustawy o działalności leczniczej) nie oznacza, że są przedsiębiorcami w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności, skoro „ustrojowe” przepisy ustawy o działalności leczniczej (art. 2 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 4 ust. 1 pkt 2) wyraźnie określają (definiują) te podmioty lecznicze (SPZOZ-y) jako niebędące przedsiębiorcami. To, że samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej mogą prowadzić działalność leczniczą polegającą także na typowo „gospodarczym” świadczeniu odpłatnych prywatnych usług leczniczych, poza lub obok świadczeń finansowanym ze środków publicznych Narodowego Funduszu Zdrowia, a w konsekwencji „jurysdykcyjne” przyznanie im podmiotowości prawnej w sferze cywilnego obrotu gospodarczego (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2005 r., III CZP 11/05, OSNC 2006 nr 3, poz. 48) lub zdolności układowej (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2002 r., IV CKN 1667/00, OSNC 2003 nr 5, poz. 65), nie oznaczają, że w aktualnym stanie prawnym SPZOZ-y są przedsiębiorcami w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, ponieważ taki status prawny wykluczają (negatywnie) przepisy „ustrojowej” ustawy o działalności leczniczej. Podobne wnioski wynikają ze szczegółowo przytoczonych przez Sąd Apelacyjny przepisów rejestrowych, wedle których nawet gdy samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej podejmują działalność gospodarczą, to nie podlegają wpisowi do rejestru przedsiębiorców, ale pozostają w rejestrze stowarzyszeń, innych organizacji społecznych i zawodowych, fundacji oraz publicznych zakładów opieki zdrowotnej.

W skardze nie zostały zawarte inne podstawy prawne ani argumenty, które mogłyby przemawiać za uznaniem samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej za przedsiębiorców, którzy *de lege lata* są wyłącznie uprawnionymi do składania wniosków o interpelację przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia daniny publicznej oraz składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, w jego indywidualnej sprawie (art. 10 ustawy o swobodzie działalności

gospodarczej). Ponadto w skardze nie zarzucono naruszenia art. 83d ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, przeto związany granicami sformułowanych podstaw kasacyjnych Sąd Najwyższy nie rozważał potencjalnych kontrowersji, które może ujawnić lub budzić praktyka i zakres stosowania tego przepisu, ograniczone wyłącznie do płatników składek o statusie prawnym przedsiębiorców.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy oddalił niemającą usprawiedliwionych podstaw skargę kasacyjną w zgodzie z art. 398¹⁴ k.p.c.